

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

17/08/2025

Η θεραπεία του σεληνιαζομένου νέου

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή βλέπουμε έναν δύστυχο και απελπισμένο πατέρα να φέρνει τον δαιμονισμένο γιο του στον Χριστό για να τον θεραπεύσει. Νωρίτερα ο ίδιος πατέρας είχε ζητήσει από τους Αποστόλους να τον θεραπεύσουν, χωρίς όμως οι Απόστολοι να κατορθώσουν να εκβάλουν το δαιμόνιο από τον νέο που υπέφερε τα πάνδεινα.

«Καὶ προσήνεγκα αὐτὸν τοῖς μαθηταῖς σου, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν αὐτὸν θεραπεῦσαι» (Ματθ. 17, 16), είπε στον Κύριο ο πατέρας του δυστυχισμένου παιδιού. Εκείνη τη στιγμή έλειπαν τρεις από τους μαθητές του Κυρίου: ο Πέτρος, ο Ιάκωβος κι ο Ιωάννης, που είχαν ακολουθήσει τον Κύριο στο όρος Θαβώρ, τότε που μεταμορφώθηκε μπροστά τους. Όταν κατέβηκαν από το όρος μαζί με τον Κύριο, βρήκαν εκεί το πλήθος συγκεντρωμένο γύρω από τους άλλους αποστόλους, καθώς και το άρρωστο παιδί. Αφού δεν βρήκε τον Χριστό, ο δύστυχος πατέρας έφερε το παιδί στους μαθητές Του, εκείνοι όμως δεν μπόρεσαν να βοηθήσουν. Γιατί όμως οι μαθητές δεν μπόρεσαν να θεραπεύσουν τον νέο;

Ας ακούσουμε την ερμηνεία του Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς, του νέου Χρυσοστόμου από την Σερβία. Λέγει λοιπόν ο άγιος ότι για τρεις λόγους οι μαθητές δεν είχαν τη δύναμη να φέρουν εις πέρας την θεραπεία του παιδιού: **Πρώτον**, επειδή και οι ίδιοι δεν είχαν αρκετή πίστη. **Δεύτερον**, επειδή κι ο πατέρας του παιδιού δεν είχε πίστη. **Και τρίτον**, επειδή η πίστη έλειπε κι από τους γραμματείς που παρευρίσκονταν εκεί και συζητούσαν με τους μαθητές, όπως αναφέρει ο Μάρκος (9, 16).

Η απιστία του πατέρα τού παιδιού είναι φανερή από τα λόγια που είπε στο Χριστό. Τι είπε όμως ο πατέρας του παιδιού; *«εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν»* (Μάρκ. 9, 22). Δηλαδή, αν μπορείς, κάνε κάτι. Ταλαίπωρος άνθρωπος! Από την ερώτηση αυτή είναι φανερό ότι ο πατέρας είχε πολύ αδύναμη πίστη προς τον Χριστό.

Δε μίλησε όπως ο λεπρός, που είπε: *«Κύριε, ἐὰν θέλῃς δύνασαί με καθαρῖσαι»* (Ματθ. 8, 2). Τότε μίλησε ένας άνθρωπος που είχε δυνατή πίστη. Δε μίλησε όπως ο Ιάειρος, όταν κάλεσε το Χριστό να αναστήσει την κόρη του: *«ἐλθὼν ἐπίθες τὴν χειρὰ σου ἐπ' αὐτήν καὶ ζήσεται»* (Ματθ. 9, 18). Και βέβαια δεν μίλησε όπως ο εκατόνταρχος στην Καπερναούμ που παρακάλεσε τον Χριστό να θεραπεύσει τον άρρωστο δούλο του: *«μόνον εἶπέ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου»* (Ματθ. 8, 8). Ούτε μιμήθηκε την αιμορροούσα γυναίκα που δεν είπε τίποτα, αλλά σύρθηκε στα πόδια τού Χριστού και άγγιξε το ἱμάτιό Του.

Πώς αντέδρασε όμως ο Ιησούς στα λόγια του πατέρα; *«ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη! ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;»* (Ματθ. 17, 17). Ο Κύριος απευθύνεται επιτιμητικά σ' όλους γενικά τους άπιστους και τους ολιγόπιστους του Ισραήλ, καθώς και σ' όλους εκείνους που ήταν μπροστά Του: στον πατέρα του άρρωστου παιδιού, στους μαθητές Του και κυρίως στους γραμματεῖς. Ο Κύριος όμως συνδυάζει με πολλή σοφία την αυστηρότητα με την ευσπλαχνία. Έτσι όταν κατήγγειλε αυστηρά την απιστία, μίλησε γενικά, για να διεγείρει όλων την πίστη, χωρίς να ταπεινώσει κανέναν προσωπικά. Μετά, όταν στράφηκε στον πατέρα που τον ἰκέτευε, δε μίλησε αυστηρά, αλλά με μεγάλη ευσπλαχνία. Λέγει λοιπόν στον δύστυχο πατέρα *«εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι...»*. Όλα είναι δυνατά αν πιστεύσεις σε μένα. Αυτή η προσεχτική διατύπωση και η ευγένεια του Χριστού έφερε το επιθυμητό αποτέλεσμα. Ο πατέρας έκραξε με δάκρυα στα μάτια: *«πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ»* (Μάρκ. 9, 24).

Αργότερα όταν ο Χριστός έμεινε μόνος με τους μαθητές Του, σε ερώτησή τους γιατί αυτοί οι ίδιοι δεν κατόρθωσαν να εκβάλουν το δαιμόνιο από τον ατυχή νέο, τους έδωσε μία απλή και σύντομη απάντηση: «*διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν*» (Ματθ. 17, 19). Οι μαθητές έχασαν την εξουσία της ίασεως που τους είχε δώσει νωρίτερα ο Κύριος ώστε να εκβάλουν ακόμα και ακάθαρτα πνεύματα και να θεραπεύουν πάσα νόσο, επειδή η πίστη τους είχε εξασθενήσει.

Μεγάλο κακό λοιπόν η ολιγοπιστία και η απιστία. Καλό θα ήταν και εμείς να εξετάζουμε καθημερινά τον εαυτό μας όσον αφορά την ζέση της πίστης μας και να λέμε την προσευχή που ακολουθεί όπως την έχει συνθέσει ένας άλλος σοφός διδάσκαλος, ο επίσκοπος Σταυρουπόλεως Νικηφόρος Θεοτόκης:

Κύριε Ιησού Χριστέ, μονογενή Λόγε του Θεού,

Συ είσαι και της πίστεως χορηγός, και της αρετής δοτήρ.

Εγώ πιστεύω και ομολογώ ότι Συ είσαι αληθώς ο Χριστός ο Υιός του Θεού

*του ζώντος, ο οποίος ήλθες εις τον κόσμον για να σώσεις τους
αμαρτωλούς, ων πρώτος είμαι εγώ, αλλά η πίστις μου είναι ολίγη και
ψυχρά, δεν είναι τόσο θερμή όσον είναι αναγκαίο για τη σωτηρία μου.*

Προς Σε, λοιπόν, πανοικτίρμων, κλίνω τα γόνατά μου και με δάκρυα,

όπως ο πατέρας του παιδιού που είχε το πνεύμα το άλαλον,

κράζω και βοώ «πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τη απιστία»

π. Θεολόγος Παντελής